

Zamisli mir – usudi se da sanjaš

Veliki Brate. Skrivaš li ti našu istinu ili si je već zaboravio ? Šta ako skinem povez s kojim si mi tako čvrsto vezao oči da je došlo do kompresije tkiva skalpa, pa i kad ga skinem, osjetiću trnce.

Ali hoću li vidjeti mir ?

Šta je mir? Ne tražim Vašu definiciju Arhimede, niti Vašu analizu Frojde.

Iako Vas rado slušam i bivam osuknuta tragovima Vaše velebne genijalnosti. Tolstoje, paradoksalno je, ali svi Vaši eonima prožeti traktati umotani u impozantne vokabulare ne mogu dosegnuti ono što samo jedan dodir mira može prenijeti - jer mir ne podliježe definiciji, niti se objašnjava. On nije zarobljenik forme. Mi smo ti koji bivamo zarobljenicima u njegovom odsustvu, zatočenici prividnog mira oklopljeni u mekani oklop poznatog, a daleko od one prometejske smjelosti da zagazimo u vlastito prostranstvo. Nekako smo taoci forme koji tumaraju u mraku afotičke zone nad kojom fosforescira spas, ali kako ga vidjeti putem ispunjenim slutnjama, strahom i apstraktnim istinama koje nisu naše, već naslijeđene od onoga što donose valovi života i onoga što nazivamo sudbinom. Prepoznati ga u svakodnevnim zatišjima, kada svi lažni, postavljeni mirovi svijeta propadaju pod težinom vlastite nepouzdanosti. I kada naučimo da ga prepoznamo, možda ga naučimo i održati.

Mir o kojem sanjate nije konstrukcija, nije predmet analize, poštovani Njutne. Možete ga osjetiti, ali ne i izmjeriti, niti naći formulu koja bi ga na brojeve svela. Pripada zemlji, ali ne ostaje u njoj; pripada i srcu, ali ga ono ne može obuhvatiti.

Zašto ne pobjeći od svijeta zubatog sunca u kom je primarni kapital strah - strah od sebe nadasve, od apodiktične istine, tajne koja je došla u svjetlost, a koja se tako vješto krije. Skinuti teške okove, iskoprcati se iz trnja vlastitog bunila, iz lanaca u koje ste se upetljali plešući tango s Eumenidama i kada napokon uhvatite Arijadninu nit i napustite Minosov labirint, složen, ali ne i nesavladiv - tada mir više neće biti san, već vaša jedina istina.

Pa ćete u gromoglasnom bjesnilu zvukova čuti najzad tišinu koja je svemu početak i kraj. Prostranstvo koje postoji samo kada ga ne tražimo vani, jer mi smo ti koji ga nosimo.

Prostranstvo koje nismo ni od koga uzeli, kupili, a nismo ga ni prodali - jer ga nismo mogli izmjeriti. Mir. Neprobojna opna atarksije.

Nikad nije ni bio daleko, bio je tu, u našem dahu.

Sara Šahinović